

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐλεγεία ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Δημητρίου

Π. Βράϊλα Ἀρμένη.

Τίς λύεται εἰς δάκρυα
 Τοσούτον ἀσυνήθη ;
 Τίνος βαθέως σκάπτουσιν
 Οἱ στεναγμοὶ τὰ στήθη,
 Καὶ αἶρει μετὰ θλίψεως
 Τὸ βλέμμα ὑψηλά ;
 Πάντοτε λύπαι· πάντοτε
 Ὀλοφυρμοὶ καὶ θρήνοι·
 Ἄν λάμπει ἀπροσδόκητος
 Χαρὰς τινος λαμπρύνει
 Τοῦ σκυθρωποῦ μετώπου μας
 Τὰ νέφη τὰ θαλά,
 Ὡς ἀστραπή ἀπόλλυται
 Εἰς νέα πόνου σκότη·
 Σιγῶσι, διαλύονται
 Τῆς τέρψεως οἱ κρότοι,
 Θανάτου δηλητήρια
 Φονεύουν τὴν χαρὰν.
 Εἰς κλάδον δένδρου κάθηται
 Ἀποκαμὸν νὰ τρέχη
 Πτηνὸν καὶ ψάλλον τέρπεται,
 Νὰ φαντάσθῃ ἀπέχει
 Ὅποιαν τῷ ἠτοίμασεν
 Ἡ Μοῖρα συμφορὰν.
 Ἀνύποπτον, ἀτάραχον
 Ἐπὶ τοῦ δένδρου ψάλλει·
 Ἄλλ' αἴφνης εἰς τοὺς ὄνυχας
 Σκληροῦ γυπὸς ἐκβάλλει.
 Κραυγὰς ὀδύνης ἔπαυσε
 Τὸ μέλος τῆς χαρὰς.
 Οὕτως ἐξαίφνης ἔπαυσε
 Τοῦ βίου σου τὸ μέλος
 Ὅτε σκληρῶς τὰ στήθη σου,
 Δημήτριε, τὸ βέλος
 Ἄωρος ἐτραυματίσας.
 Τῆς τόσῃ συμφορᾶς.
 Φυλλορρόσας, ἔπεσεν
 Ὁ κλάδος τῶν ἐλπίδων·
 Ἐπὶ σκοπέλων ἔθραυσε
 Τὸ νέον σκάφος κλύδων
 Ὅπου τερπνῶς οἱ Ζέφυροι
 Συνέπαιζον ποτέ.
 Ἐσθέσθη ἡ θαυμάσιος
 Σπινθήρ τῆς εὐφροσύνης

Ἡ φρόνησις τοῦ γήρατος
 Εἰς ἦθρον ἠλικίας,
 Τοσαῦτα προτερήματα,
 Τοσαῦται ἀρεταί !
 Ἄλλὰ τί ἐχρησίμευσαν
 Τῆς φύσεως τὰ δῶρα
 Ὅτε τὸ χῶμα νέμεται.
 Ἰπὸ τὴν πλάκα πάρα
 Τῆς γλώσσης τὴν ἠδύτητα,
 Τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν ;
 Ὅτε σκολήκων ἐρπουσιν
 Εἰς τὴν καρδίαν σιμῆνη,
 Ἥτις ἀνδρὸς ἐνέκλειε
 Φρονήματα κ' ἐκίνει
 Τὸν θαυμασμόν, τὴν ἐκπλήξιν,
 Τὸν ἐνθουσιασμόν ;
 Φεῦ ! κλαίεις, πάτερ δύστηνε,
 Ὁ λογισμός σου φρίττει·
 Τὸ τρομερὸν δυστύχημα
 Τὸ πνευμά σου ἐκπλήττει
 Καὶ τρέμει καὶ κλονίζεται
 Καὶ ὀπισθοδρομεῖ.
 Πῶς ; δὲν εὕρισκεις σήμερον
 Βοήθειαν καμμίαν
 Εἰς τὰς βαθεῖας σκέψεις σου,
 Εἰς τὴν φιλοσοφίαν ;
 Ὁ στρατιώτης φαίνεται
 Ὅπότεν πολεμῇ.
 Φεῦ ! εἰς πατέρων τμήματα
 Ἡδύνεται νὰ γράφῃ
 Ἡ χεῖρ, ὅτι τὰ σώματα
 Ἐγκλείουσιν οἱ τάφοι,
 Ἄλλ' εἰς ζωὴν ἀθάνατον
 Ἄνερχετ' ἡ ψυχὴ.
 Ὁ νοῦς τὸ λέγει, εἰς ἄδυτα
 Μυστήρια εἰσδύων,
 Ἄλλ' ἡ καρδία ἀγνοεῖ
 Τοῦ πνεύματος τὸν βίον,
 Κ' ἐδῶ, ἐδῶ ἀρέσκειται
 Ἡ πάσχει ἢ δυστυχεῖ.
 Ἐδῶ, ἐδῶ ἀρέσκειται,
 Καὶ εἶνε φρικτοτάτη
 Τοῦ τελευταίου χωρισμοῦ
 Ἡ ὥρα ἢ ἐσχέτη,
 Κανεὶς δὲν τὴν παρηγορεῖ
 Ἐλπίδος στοχασμός
 Τοῦ φιλοσόφου ξέουσιν
 Οἱ ὀφθαλμοὶ ὡς βρῦσαι,
 Ὡς βρῦσαι καὶ τοῦ ἡμαθῆος

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπίσης,
 Εἶνε κοινὰ τὰ δάκρυα,
 Κοινὸς ὁ σπαραγμὸς.
 Οὐδ' ἡ θρησκεία ὠφελεῖ
 Οὐδ' ἡ φιλοσοφία
 Ὅταν ἐκ τῆς ἀγκάλῃς του
 Ἐν ὧρα ἀπαισιᾷ
 Στερεῖται τοῦ φιλάτου του
 Τελαιπῶρος πατήρ.
 Καὶ ὅπου ἄλλοτ' ἔβλεπε
 Τὸ πῦρ τῆς εὐφύτης,
 Τὴν χάριν, τὸ μειδίαμα,
 Τὰ ῥόδα τῆς δειλίας,
 Τῆς Ἥθης τὴν ἀφέλειαν
 Τοῦ βλέμματος τὸ πῦρ
 Ἐκεῖ νὰ βλέπῃ τὴν φρικτὴν
 Σημαίαν τοῦ θανάτου
 Τὸ ὄνομα ἄνευ βλέμματος,
 Καὶ ἄνευ μικροτάτου
 Τὰ χεῖλη μειδιάματος,
 Τὰς παροιὰς διαυγῆς,
 Φεῦ! πλήρης ἠκολούθησεν
 Ἐλπίδων οὐρανίων
 Τὸν εὐτοχῆ πατέρα του,
 Τὸ εὐτυχὲς παιδίον
 Εἰς τῶν Μουσῶν τὸ ἔδαφος
 Τὴν γῆν τῆς Ἀθηνᾶς.
 Διψῶν παιδείας νάματα
 Ὁ τάλας νεανίας
 Εἰς τὴν πηγὴν προσέδραμε
 Νὰ πῖν τῆς παιδείας,
 Πλὴν φεῦ! ἐκεῖ ἐνέδρευε
 Τῆς Μοίρας ἡ ὀργή.
 Καὶ τρομερὰ ἀντήχησε
 Φρικτὴ βοή θανάτου.
 Ἡ ἔλαφος ἐκ τραύματος
 Σφαδάζει ἀνιάτου,
 Οὐδ' ἰατροὶ τὴν σῶζουσιν,
 Οὐδὲ πατὴρ σποργῆ.
 Ἐπεσε κάτω, ἔπεσεν
 Τῆς ἀρετῆς τὰ ἄνθη
 Τὸ δένδρον λαίλαψ ἐξέριψε,
 Τὸ δένδρον ἐμαράνθη
 Εἰς τὴν ὠραιοτέραν του
 Κατέπεσεν αὐγὴν.
 Εἰς τὴν σιγὴν τοῦ μνήματος
 Ἰπὸ σκιάν ἰτέας
 Ἐν ἄνθος τῆς Ἑλληνικῆς

Κοιμᾶται νεολαίας,
 Εἰς ζῆνον καινοτάφιον,
 Εἰς ἀλλοτρίαν γῆν.
 Δὲν ἔκλαυσε τὸ λείψανον
 Ἡ μητρικὴ ἀγάπη,
 Τοῦ νυμφικοῦ στεφάνου του
 Τὸ ῥόδον δὲν ἐδράπη
 Εἰς τοὺς πατέρας κήπους του
 Ἰπὸ τῶν ἀδελφῶν.
 Μόνη ἐγγὺς του ἔμεινε
 Τὸν ἐραστὴν θρηνοῦσα
 Ἡ ἀρετὴ λυσίκομος
 Καὶ μελανοφοροῦσα.
 Μόνην αὐτὴν δὲν ἐξέριψεν
 Ὁ ἐπελθὼν τυφῶν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ἀπριλίου 1865.

Π. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ.

Τῷ φίλῳ Θ. Ν. Φ.

Γαληνιᾷ ὁ οὐρανὸς, ἡ θάλασσα εὐδία
 Καλύπτει ἀπὸ ἀπειρὰ καὶ παμμεγέθη πλοῖα·
 Ὁ Σύμπας κόσμος ἀνυμνεῖ ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς
 Τὴν Πρώτην τοῦ Μαΐου.
 Ἡ φύσις ἅπαντα εὐθὺς ἐκ νέου ἀναθάλλει
 Τὰ δάση περιβάλλοντα μὲ νέα πάλιν κάλλη
 Ἰμνεῖ ἐκεῖ ἡ χελιδὼν εἰς κλάδον δενδρυλλίου
 Τὴν Πρώτην τοῦ Μαΐου.
 Σ' τὰς ὑπὸ νεφέλαις Ἰμηττοῦ νεήλυδες ὑμνοῦσιν
 Εἰς κώμους, εἰς συμπόσια ὡς κύκνοι κελαδοῦσιν
 Ὡς κελαδεῖ ἡ ἀηδὼν ἐπὶ λεπτοῦ κλωνίου
 Τὴν Πρώτην τοῦ Μαΐου.
 Τὰ δένδρα θάλλον βεσημῆδὸν αἰ ὦαι μειδιῶσιν
 Ἡ φύσις ὅλη χαίρεται, κ' οἱ ἔρωτες πατώσιν.
 Ἰμνεῖ νεᾶνις ποταμοῦ ὁ τὴν ὄχθην Ἰλισσείου
 Τὴν Πρώτην τοῦ Μαΐου.
 «Μὲ ῥόδα ἅπαντες ὑμεῖς ὡ νεοὶ στολισθῆτε
 «Εἰς ἐξοχὰς ὀρμήσατε τὸν Ζεφύρον γευθῆτε
 «κρεμάσατ' εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν κλώνον ἀνθυλλίου.
 Τὴν Πρώτην τοῦ Μαΐου.
 «Σεῖς ἄνθη συναθροίσατε, νεάνιδες, εὐώδη
 «στεφάνους σχηματίσατε ἐκλέγουσαι ῥοδόδη
 «ὅπως ἀμέλγει χρυσαλλίς τὸ μέλι τοῦ λειρίου
 τὴν Πρώτην τοῦ Μαΐου.»

Ι. Γ. ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΣ.